

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์

การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างการผลิตของประเทศไทย
จากตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตปี 2518, 2523, 2528 และ 2533

ชื่อผู้เขียน

นางสาวจิรจิตต์ ตั้งภากรณ์

เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วสันต์ ศิริพุด ประธานกรรมการ
 อาจารย์ ดร. สังคม สุวรรณรัตน์ กรรมการ
 อาจารย์ ธเนศ ศรีวิชัยลำพันธ์ กรรมการ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการศึกษานี้ คือ (1) จัดสร้างตารางปัจจัยการผลิต - ผลผลิตของประเทศไทย ปี 2518, 2523, 2528 และ 2533 ให้อยู่ในรูปสามเหลี่ยมเพื่อแสดงให้เห็นถึงรูปแบบการพึ่งพากันของแต่ละสาขาการผลิตโดยอาศัยคุณลักษณะความสัมพันธ์แบบทางเดียว(one-way dependence) และ (2) วิเคราะห์โครงสร้างการผลิตของระบบเศรษฐกิจไทย โดยอาศัยการพึ่งพากันของแต่ละสาขาการผลิตตามแนวคิดของ Yan และ Ames และการจำแนกกลุ่มตามแนวคิดของ Chenery และ Watanabe

วิธีการศึกษามีดังนี้ คือ (1) จัดสร้างตารางปัจจัยการผลิต - ผลผลิตให้เป็นรูปสามเหลี่ยมโดยอาศัยวิธีการสับเปลี่ยนแถวและสดมภ์ และอาศัยวิธีการรวมกลุ่มสาขาการผลิต (2) คำนวณหาค่าการพึ่งพากันระหว่างสาขาการผลิต และ (3) คำนวณหาค่าสัดส่วนสินค้าขั้นกลางที่ซื้อและขายให้กับสาขาการผลิตอื่นเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในแต่ละสาขาการผลิตของประเทศเพื่อจำแนกกลุ่มอุตสาหกรรม

ผลการศึกษาแสดงว่าโครงสร้างของตารางปัจจัยการผลิต - ผลผลิตของประเทศไทยในรูปสามเหลี่ยมมีรูปแบบการพึ่งพากันแบบ hierarchical pattern ซึ่งมีลักษณะค่อนข้างเป็นสามเหลี่ยมที่เกือบสมบูรณ์ โดยมีอันดับสาขาการผลิตดังนี้ คือ (1) สาขาการผลิตที่อยู่บนสุดในฐานะผู้บริโภคที่สำคัญ 5 อันดับแรก ปี 2518 ได้แก่ สาขาการทำปศุสัตว์ อุตสาหกรรมอื่นๆ สาขาเครื่องหนัง สาขาสิ่งทอ และ อุตสาหกรรมยาง ปี 2523 ได้แก่ สาขาประกันภัย สาขาเครื่องหนัง ปศุสัตว์ อุตสาหกรรมเครื่องดื่มน้ำและใบยาสูบ และ สาขาบริการ ปี 2528 ได้แก่ สาขาเครื่องหนัง ปศุสัตว์ อุตสาหกรรม

กรรมยา สบู่ และเครื่องสำอาง ประกันภัย และ สาขาก่อสร้าง ปี 2533 ได้แก่ สาขาเครื่องหนัง ภัตตาคารและโรงแรม อุตสาหกรรมเครื่องคั้มและใยยาสูบ ปศุสัตว์ และอุตสาหกรรมยา สบู่ และเครื่องสำอาง (2) สาขาการผลิตที่อยู่ล่างสุดในฐานะผู้ผลิตที่สำคัญ 5 อันดับแรก ปี 2518 ได้แก่ สถาบันการเงิน การค้า ภัตตาคารและโรงแรม อสังหาริมทรัพย์ และ สาขาเหมืองแร่ ปี 2523 ได้แก่ สถาบันการเงิน สาธารณูปโภค การค้า ปิโตรเลียม และ ภัตตาคารและโรงแรม ปี 2528 ได้แก่ สถาบันการเงิน การค้า ปิโตรเลียม สาขาเหมืองแร่ และ สาธารณูปโภค ปี 2533 ได้แก่ สถาบันการเงิน อสังหาริมทรัพย์ การค้า ปิโตรเลียม และ อุตสาหกรรมโลหะ

ส่วนผลการศึกษาด้านการพึ่งพากันในระยะเวลา 4 ปีการศึกษา พบว่ามีค่าเท่ากับ 0.45074, 0.40297, 0.40296 และ 0.41833 ในช่วงปี 2518, 2523, 2528 และ 2533 ตามลำดับ ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยมีการพึ่งพากันมากที่สุดในปี 2518 รองมาคือ ปี 2533, 2523 และ 2528 ตามลำดับ ขณะที่เทคโนโลยีการผลิตและการใช้ปัจจัยการผลิตมีการเปลี่ยนแปลงไปเพียงเล็กน้อย อย่างไรก็ตามการศึกษานี้ยังพบว่าระบบเศรษฐกิจมีเสถียรภาพมากที่สุดในปี 2533 รองมาคือปี 2518, 2528 และ 2523 ตามลำดับ

ทางด้านนโยบาย รัฐบาลควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาสาขาการผลิตที่เป็นผู้ผลิตและผู้บริโภคที่สำคัญของระบบ ควรส่งเสริมและสนับสนุนการผลิตด้านอุตสาหกรรมเครื่องหนัง การทำปศุสัตว์ สถาบันการเงิน การค้า และปิโตรเลียม อาทิเช่น รัฐบาลควรส่งเสริมการวิจัยและเผยแพร่ความรู้ความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การจัดหาแหล่งเงินทุน อัตราดอกเบี้ยที่เหมาะสมเพื่อใช้เพิ่มศักยภาพการผลิต การส่งเสริมให้มีการฝึกอบรมพัฒนาฝีมือแรงงานร่วมกับภาคเอกชน รวมถึงควรจัดหาแหล่งพลังงานและสาธารณูปโภคพื้นฐานให้เพียงพอ เป็นต้น และในที่สุดนโยบายต่างๆเหล่านี้จะส่งผลเชื่อมโยงกับทุกสาขาการผลิตทำให้ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยมีการขยายตัวทั้งระบบอย่างมีประสิทธิภาพ

Thesis Title	A Comparison Study of Productive Structure of Thailand from Input-Output Tables of Years 1975, 1980, 1985 and 1990	
Author	Mrs. Jirachitr Tarngphakorn	
M.Econ.	Economics	
Examining Committee :	Asst. Prof. Vasant Siripool	Chairman
	Lecturer Dr. Sangkom Suwannarat	Member
	Lecturer Thanee Sriwichailamphan	Member

Abstract

The main objectives of this study were (1) to construct triangular input-output tables of Thailand for the years of 1975, 1980, 1985, and 1990, and to show the pattern of interindustrial dependence by relying on characteristics of one-way dependence, and (2) to analyze the production structure by the Thai economic system by analyzing the interrelatedness in accordance with methods devised by Yan and Ames and by classifying sectors following the work done by Chenery and Watanabe.

The methods of this study were (1) to construct triangular input-output tables by interchanging and aggregation of industries, (2) to compute interindustrial dependence, and (3) to compute the proportion of intermediate products to which given industry sells and buys for classification of industrial groups.

The results of this study showed that the structure of the Thai triangular input-output tables has hierarchical pattern of interindustrial dependence. The five upper ranked production sectors, which are important for their role as consumers, in each year studied are as follows: In 1975 - livestock, other manufacture, leather products, textile products and rubber products; In 1980 - insurance, leather products, livestock, beverages and services; In 1985 - leather products, livestock, drug soap and cosmetics, insurance and construction; In 1990 - rubber products, hotel and restaurant, beverages, livestock, and drug soap and cosmetics. The five

lowest ranked production sectors, which are important for their role as producers, in each year studied are as follows: In 1975 - finance , trade, hotel and restaurant, real-estate and mining; In 1980 - finance, public utilities, trade, petroleum and hotel and restaurant; In 1985 - finance, trade, petroleum, mining and public utilities; In 1990 - finance, real-estate, trade, petroleum and non-metallic products.

In regards to the production sector interrelatedness during these four years of studied, the results of the study found that the interrelatedness was equal to 0.45074, 0.40296, 0.40296 and 0.41833 respectively for the years of 1975, 1980, 1985 and 1990. From this it can be summarized that Thai economic system showed the highest interrelatedness in 1975 followed in order by 1990, 1980 and 1985. Concerning changes in production technology and the use of factors of production, only small change was observed. The study also found that the Thai economic system showed the greatest stability in 1990 followed respectively by 1975, 1985 and 1980.

Regarding governmental policy, the Thai government should give more importance to developing the production sectors that are the most important producers and consumers in the system. This should be done by promoting and supporting production in the following sectors: leather, livestock, finance, trade and petroleum. For example, the government should promote research and the dissemination of knowledge and ability in science and technology, assist in finding capital and setting interest rates that are appropriate for increasing production potential, work with the private sector in promoting the development of a more skilled labor force, and develop public utilities and energy sources to a level sufficient to meets demand. Policies such as these will link all of the production sectors together, thereby increasing the system wide efficiency in the expansion of the Thai economy.